

Elli Beş Yıl Önceydi

– Ahmet Yüksel · 22 Mayıs 2015

Karşımda yanıp şu ateş böceklerinin yanıp söndüğü yere bakıyorum.

Gece olmuş karşıdan.

Bu yer,

Ötelerin ötesinde, bir yeri hatırlatıyor bana.

Hayalimde, ellibeş yıl öncesi.

Gecenin bu saatinde nereden geldiyse

Bu!

Elli beş yıl öncesi, birden aklıma.

Saydım...

Tamı tamına ellibeş yıl geçmiş, aradan

Yine böyle, bir geceydi.

Görünmüştü, şehrimin yanıp sönen ateş böcekleri, Fiğla burnundan.

Ve!

Heyecanla bakıyordum!

Ben.

İçimdeki hasreti dindireceğim, memleketime karşıdan.

İçim içime sığmıyordu

Şehrin titreyen ışıklarına bakarken yaslandığım camdan.

Yol ise, bitmek bilmiyordu.

Vakit desen yine öyle, hiç geçmek bilmiyordu.

Ve!

Uzadıkça uzuyordu, zaman.

Cama yaslanmış, gözlerim şehrin ateş böceklerine bakarken.

Hatırlıyorum.

Buruk bir his oluşmuştu içimde,

Ben şehrim!

O zaman hep bakarken, karşıdan...

Daha on sekizinde bile değildim.

Gurbeti!

Gurbet acısının, nasıl bir acı olduğunu öğrendiğim zaman.

Cocuk yaşta öğrenmiştim hasreti.

Sonra!

Garipliđi, acıyı nefreti...

Bizi önce çocuklar karşıladı

Sonra,

İnsan kalabalığı.

Gözlerim kalabalığın içinde tanıdık bir yüz ararken.

İşte o yıllarda,

Kavuşmalar karşısında

Ben hep, acıyı hissetmişimdir yüreğimde

Kalabalığın içinde kaybolmuş kimsesizliği yaşarken.

Ve!

Buruk bir acı oluşmuş olurdu, yüreğimdiki kimsesizliğim içimi kemirirken

İşte ben o zaman.

Yalnız ve acı içinde yürürdüm eve doğru

Karanlıktan kaç, kaç.

Ben hep!

Ağlamaklı olurdum, ellibeş yıl öncesinde o zaman.

22 Mayıs 2015-05-22

Ahmet Yüksel Şanlı er

Antalya